

Film o pevcu in poslušalcu

Sinoči se je s projekcijo **Poj mi pesem Mirana Zupaniča** začel 29. mednarodni filmski festival Liffe, ki bo trajal vse do 18. novembra in bo ponudil paleto najrazličnejših filmov.

Špela Barlič

Srajca in suknjič, obvezen klobuk nad tri dni staro brado in kitara v rokah. Črna, po možnosti. Lik, ki ga izrišeš v nekaj potezah, pa ga prepozna vsak sodeželan, a hkrati tudi človek, o katerem ne vemo prav veliko, čeprav ga radijski valovi že šti-

va besedila že sama po sebi pripovedujejo zgodbe, kar Zupanič spretno izkoristi tako, da kronološko naniza izbor Kreslinovih hitov in jih pomenljivo prešije z določenimi osebnimi, zgodovinskimi in etnološkimi trenutki, ki se zrcalijo v njihovih notah in besedilih. Glasbo naveže na glasbenika, na prst, iz katere je zrasel, na čas, ki ga je zgnetel, in predvsem na posebno vez, ki jo je spletel z občinstvom. Ni veliko glasbenih filmov, ki bi kamero s takšno vneto usmerjali stran od svojega protagonista in jo pustili, da se tako nonšalantno pase med brezimnimi obrazy v občinstvu. Zupanič jo pogosto postavlja za Kreslinov hrbet ali nekam tik obenj, tako da lahko tudi gledalec privzame perspektivo izvajalca in

som nagovarja študente v zatohli kleti, ogvantano mestno gospodo v Gallusovi dvorani Cankarjevega doma in v blato pogreznjeno in do koje premočeno, a še vedno poskakujoče festivalsko občinstvo.

Po filmu je posejanih kar nekaj ganljivih trenutkov, ki pa jih Zupanič dovolj dobro uravnoteži z blago duhovitimi prizori, kot so utrinki kramljanja s prijatelji iz mladosti ali trenutki, v katerih ustvari komičen učinek preprosto tako, da kakšen kader pusti teči dlje, kot bi bilo treba. Kreslina izriše kot srčno, ljudsko, pa tudi načelno osebo s povsem običajnimi težavami in strahovi. Kot človeka, ki si je neskončno želel v beli svet, a se že vse življenje vrača h koreninam. Ko ga spremlja v vsakdanjem življenju, izbere pre-

Zupanič izriše Kreslina kot srčno, ljudsko pa tudi načelno osebo s povsem običajnimi težavami in strahovi. Arsmedia

ri desetletja vztrajno nosijo v naše domove. Vlado Kreslin, ena najtrdovratnejših stalnic na domačih glasbenih odrih, je končno dočkal tudi svoj portret na filmskem platnu. Bil je že skrajni čas.

Projekta, ki nosi enak naslov kot ena izmed Kreslinovih mlajših uspešnic, *Poj mi pesem*, se je lotil režiser Milan Zupanič, ki se je v preteklosti že izkazal kot senzibilen dokumentarist. Vstopna točka, skozi katero se poskuša prebiti do jedra fenomena Kreslin, je – in tako je edino prav – glasba. Kreslino-

na lastni koži občuti vibracijo med njim in občinstvom.

»Najpomembnejše je, da razveseliš druge,« pravi Kreslin stotriletni gospe, potem ko ji zapoje in zabrenka ob postelji v domu za ostarele. In res, Kreslin v liku in delu v tem filmu izzveni kot nekakšna narodnodruževalna sila, skupni imenovalac, ob katerem lahko vsi skupaj zabrudamo nekaj o rožah in dišečih kožah in pozabimo na stare zame-re. Pred njim se zamaknjeno pozibava staro in mlado, mestno in podeželsko, Kreslin pa z enakim zano-

prost, minimalističen pristop, določeni koncertni posnetki pa so tehnično dodelani, poudarjeno esteti-zirani in vredni velikega platna. Zupanič je našel primerno formo za svojega protagonista – po eni strani nevsiljivo in nepretenciozno, v določenih trenutkih pa tudi nekoliko privzdignjeno, tako da gledalec vendarle začuti, da ima pred sabo živo legendo našega kulturnega prostora. Dragocen dokument ne le o enem naših najboljših in najbolj priljubljenih glasbenikov, pač pa tudi o nekem času in prostoru. x